

ÇEVRE LOJİSİ

KISA ÖZET

KOLAY AÖF

İnsan toplumlarının doğal çevre ile olan etkileşiminin en somut görünümü, doğal kaynaklardan yararlanma ve doğal kaynakların kullanımı şeklindedir. .Bu anlamda, insan toplumlarının toplumsal ve ekonomik gelişimi büyük ölçüde doğal kaynakların, özellikle de doğada var olan enerji kaynaklarının kullanılmasına bağlı olmuştur.

Doğal kaynakların, özellikle fosil yakıtların yaygın ve yoğun şekilde kullanımı, üretim ve tüketim süreçlerinde insan hayatını kolaylaştırıcı etkiler yaratmakla birlikte, doğal ve toplumsal çevreyi etkileyerek, sonuçları öngörülemez çevre sorunlarının ve bunların sonucunda toplumsal sorunların ortaya çıkmasına neden olmuştur.

Çevre toplum ilişkilerinin tarihsel arka planına bakıldığında, üç genel tarihsel aşamadan söz edilebilir. Bunlar, avcı toplayıcı toplumlar, tarımcı toplumlar ve endüstriyel toplumdur.

Çevre-toplum ilişkilerinde etkili olan teorik yaklaşımlara kısaca değinilecek olursa, Yeni Ekolojik Paradigma ve Toplumsal Kurgusal Perspektiften söz edilebilir. Bununla birlikte, çevre sorunlarının toplumsal sorunlar olarak kabul edilmesinde ve çevre sosyolojisinin, sosyolojinin bir alt dalı olarak meşruiyet kazanmasında en etkili olan teorik yaklaşımlardan birisi, toplumsal kurgusalci yaklaşımdır. Bu yaklaşıma daha yakından bakmak gerekirse; bu yaklaşıma göre, her toplum ya da toplum içindeki her toplumsal grup, kendi içsel yapısına göre bir toplumsal ilişkiler yumağı ve bunu anlamlandıran bir kurgulama (*construction*) oluşturur.

ÇEVRE SOSYOLOJİSİNİN GENEL ÇERÇEVESİ

Çevre sorunlarının artarak yaygınlaşması, bu sorunlar ve bunların özellikle toplumsal etkilerine daha yakından bakılmasını gerekli kılmıştır. Çevre sorunlarının ortaya çıkışı ve yoğunluk kazanması açısından, XIX. yüzyılın ikinci yarısında, batı toplumlarında sanayileşmenin yoğunlaşması, önemli bir kırılma noktası oluşturmaktadır.

Bu dönemde, kömürün sanayide enerji kaynağı olarak kullanılmaya başlamasıyla ortaya çıkan hava, su ve toprak kirliliği, asit yağmurları gibi çevresel sorunlar, ilk fark edilen çevresel sorunlardandır. Çevre sorunları, sanayileşmenin ilk aşamalarında, öncelikle daha çok yerel ve bölgesel düzeyde ve sadece teknik boyutuyla ele alınmıştır.

Özellikle sera etkisi sonucu oluşan küresel ısınma ve bunun sonucunda ortaya çıkan etkiler ile asit yağmurları, ozon tabakasındaki incelme, nükleer enerji üretiminin yarattığı nükleer kaza ve nükleer serpinti riskleri, insanoğlunun var oluşunu doğrudan ve derinden etkileyen ve tehdit eden küresel çevresel sorunlardır. Bu çerçevede, 11 Mart 2011’de Japonya’da meydana gelen deprem ile birlikte oluşan nükleer santral kazaları sonucunda oluşan nükleer serpintinin, genel olarak nükleer enerjinin insanoğlunun geleceği için çok ciddi bir risk oluşturduğunun bir kez daha farkına varılmış olmasını hatırlatmak gerekir.

Çevresel olayların çok boyutluluğu ve toplumsal etkileri giderek artan ölçüde bilim dünyasının ve özellikle sosyal bilimlerin ilgisini çekmiş ve bununla birlikte 1970’li yıllardan başlayarak, sosyoloji disiplini içinde çevre sosyolojisi adıyla bir alt disiplin ortaya çıkmaya başlamıştır.

Çevre Sosyolojisinin Ortaya Çıkışı

Çevresel sorunların yoğunlaşması ve toplumsal yaşantıyı derinden etkilemeye başlaması, hiç kuşkusuz, büyük ölçüde endüstri devriminin ortaya çıkışı ile yakından ilgili olmakla birlikte; XIX. Yüzyılın ikinci yarısından itibaren endüstrileşmenin hızla yaygınlaşması ve özellikle kömürün endüstride enerji kaynağı olarak, kullanılmaya başlanması insan kaynaklı çevre sorunlarının bir ölçüde temelini oluşturur. Bu süreçte, endüstrileşmesinin hızlanması ve yaygınlaşması ile birlikte, kömürün endüstride enerji kaynağı olarak kullanılması süreci de yaygınlaşmış ve bunun sonucunda ilk olarak fark edilen çevre sorunları asit yağmurları, hava, su ve toprak kirliliği olmuştur.

Çevre sorunlarının toplumsal düzeyde meşruiyet kazanması ve kabul görmeye başlaması açısından İkinci Dünya Savaşı sonrası süreç, bir kırılma noktası olarak kabul edilebilir. İkinci Dünya Savaşı’nda büyük ölçüde hasar gören batılı ülkelerin sanayi alt yapılarını hızlı bir şekilde ve yeniden kurma çabaları, hızlı bir sanayileşme hamlesinin ortaya çıkmasına yol açmıştır. Batı toplumlarında görülen bu hızlı sanayileşme hamlesi, kömür başta olmak üzere fosil yakıtların yaygın ve yoğun bir şekilde enerji kaynağı olarak kullanılmasına ve bunun sonucunda da asit yağmurları, hava, su ve toprak kirliliği başta olmak üzere birçok çevre sorununun hızla artmasına ve yaygınlaşmasına yol açmıştır.

Çevre sorunlarının toplumsal bağlamının olduğu ilk kez, Amerikalı sosyolog Duncan tarafından 1950’li yıllarda dile getirilmiştir. Ancak, çevre sosyolojisinin, sosyolojinin bir alt disiplini olarak ortaya çıkmasında asıl kırılma noktası 1970’li yıllar olmuştur. Çevre sorunları aslında, hem nedenleri itibarıyla, hem de sonuçları itibarıyla toplumsal sorunlardır. 5 Haziran 1971’de İsveç’in Stockholm kentinde toplanan Birleşmiş Milletler Çevre Konferansı, çevre sorunlarının küresel düzeyde kabul edilmeye ve tartışılmaya başlanması anlamında önemlidir. Bundan dolayı, 5 Haziran, Dünya Çevre Günü olarak kutlanmaktadır. Çevre sosyolojisinin ortaya çıkışı ve gelişimi ve

yaygınlaşmasında çok önemli bir yere sahip olan Amerikalı sosyologlar Riley Dunlap ve William Catton'ın çabalarına ve katkılarına özellikle değinmek gerekmektedir.

Çevre Sosyolojisinin Konusu

Çevre sosyolojisi, çevre-toplum arasındaki karşılıklı ilişkiyi inceler. Bu inceleme sürecinde, bir yandan çevresel olayların toplumsal etkileri incelenirken, diğer yandan toplumsal eylemlerin çevresel boyutu ya da toplumsal eylemlerin doğal çevre üzerine olan etkileri incelenir.

En genel anlamda çevre sosyolojisi, çevre-toplum arasındaki karşılıklı ilişkiyi ya da doğal çevrede meydana gelen olayların toplumsal boyutunu konu edinen ve inceleyen sosyolojinin bir alt disiplini.

İNSAN-ÇEVRE İLİŞKİLERİNİN TARİHSEL ARKA PLANI

İnsan çevre ilişkilerine tarihsel boyutta bakıldığında üç temel aşamadan söz etmek olasıdır. Bu aşamalar, avcıtoplayıcı toplumlar, tarımcı toplumlar ve endüstriyel toplumlardır. Her toplumsal üretim biçimi doğal çevre ile olan ilişkilerinde özel bir ilişki türünü gerekli kılar. Başka bir deyişle, her toplum ve üretim biçiminin kendine özgü doğal kaynakları kullanma biçimi vardır. Buna ek olarak, her toplum kendi üretim biçimini ve doğa ile olan ilişkilerini tanımlayan, meşrulaştıran bir egemen dünya görüşü ve bir doğa kavramsallaştırması yaratır.

İnsan ve doğa arasındaki karşılıklı ve ikili ilişki, toplumların sosyo-kültürel ve organizasyonel yapısı tarafından belirlenmektedir. Her toplum, kendi gerçekliğini veya doğa ile olan ilişki biçimini yaratır ve her toplum kendi çevreci düşüncesini yaratır. Bu bağlamda, insan ve çevre arasındaki ilişkilerin tarihsel evrimi açıklanırken Thomas Khun'un (1970) paradigmatik modelinden ve Gerhard Lenski'nin (1966) tarihsel modelinden söz etmek gerekmektedir.

İnsan ve çevre arasındaki ilişkiler, toplumsal paradigmlar yoluyla açıklanabilir. Bundan dolayı, Thomas Khun'un (1970) paradigmatik modeli, insan-çevre ilişkilerini açıklayan bir açıklama modeli olabilir. Khun'a göre, bilimsel sistemlerdeki ve toplumsal sistemlerdeki değişimler, devrimsel değişimlerdir. Her bilimsel sistem, toplumsal sistemde olduğu gibi, genel kabul görmüş bir dünya görüşüne sahiptir. Bu dünya görüşü, toplumun egemen kurumsal yapısı tarafından desteklendiği için egemen dünya görüşü olarak adlandırılır. Khun'un paradigmatik modeline göre her toplum, genel bir egemen dünya görüşü yaratır ve bununla bağlantılı olarak bir egemen bilim paradigması yaratır. Egemen toplumsal paradigma, toplumu ve toplumsal ilişkileri açıklarken; egemen bilim paradigması, bilimin genel ilkelerini bilimsel anlayışın nasıl olması gerektiğini açıklar.

3

Khun'un paradigmatik modeli, çevre-toplum ilişkilerindeki değişmeyi açıklamak için kullanılmıştır.

Gerhard Lenski (1966) toplumların toplumsal evrimini incelemiş ve beş evreden söz etmiştir. Bu evreler, avcı toplayıcı toplumlar, basit bahçeci toplumlar, gelişmiş bahçeci toplumlar, tarımcı toplumlar ve endüstriyel toplumlardır. Lenski'nin toplumlar sınıflaması genel ve tarihseldir. O, güç ilişkilerini, iktidarın yapısını ve her toplumun kurumsal organizasyonel yapısını incelemiştir. Lenski, toplumlar için genel geçer kurallar ortaya koymuş ve tarif ettiği genellemelerin işleyiş mekanizmalarına ilişkin örnekler vermiştir. Lenski sonuç olarak, "güç" ve "ayrıcalığın" güç ilişkilerini, iktidarı ve iş bölümünü açıklayan temel kavramlar olduğunu ifade etmiştir. Lenski, her toplumun egemen toplumsal yapıyı meşrulaştırıcı kendine özgü güç ilişkileri ve egemen paradigma yarattığını belirtmiştir.

Harper (1996), Lenski'nin kullandığı sınıflandırmadan farklı bir sınıflandırma kullanmıştır. Harper, Lenski'nin üç grupta bahçeci-tarımcı topluluklar sınıflamasını tarımcı toplumlar adıyla tek bir kategoriye indirgemştir. Harper'in genel toplumlar sınıflaması, üç gruptan oluşur: Avcı-toplayıcı toplumlar, tarımcı toplumlar ve endüstriyel toplumlar. Harper, her toplum tipinin doğa ile olan ilişkilerini ve bu ilişkileri açıklayan ve meşrulaştıran egemen paradigmları tanımlamıştır. Harper her toplum tipinin doğa ile kendine özgü bir ilişki biçimi yarattığını ve toplumun egemen paradigmasının bu ilişki biçimini meşrulaştırdığını ifade eder. Harper'a göre "çevre kavramsallaştırması (çevre algısı), insanların dünyaya ve gerçekliğe ilişkin paylaştığı kültürel inanç sistemlerinin bütünü olan kültürel dünya görüşünün bir parçasıdır.

Bir toplumsal paradigma, dünyanın nasıl işlediğine ilişkin, toplumdaki insanlar tarafından zımnî olarak paylaşılan bir düşünce modelidir"

Egemen Toplumsal Paradigma(ETP) toplumsal sistemin elitleri tarafından desteklenir ve elitlerin kullanımına uygun, etkili bir dünya görüşü ortaya koyar

Avcı-Toplayıcı Toplular

Avcı-toplayıcı toplular, günümüzden yaklaşık 40.000 yıl kadar önce ortaya çıkmış, en erken toplum biçimidir. Avcı-toplayıcı toplular, yenilebilir yabancı bitkileri toplayarak ve yakın çevrelerindeki hayvanları avlayıp yiyerek yaşamlarını sürdürmüşlerdir.

Avcı-toplayıcı toplumların organizasyonel yapıları çok karmaşık değildir. Onların gündelik yaşantısı, basit bir iş bölümüne; statü rol sistemleri yaş ve cinsiyet temeline dayanmaktadır. Avcı-toplayıcı toplumlarda, doğal çevre ile karşılıklı bağımlılık ilişkisi söz konusudur. Doğaya bağımlı olma, avcı-toplayıcı toplumların Egemen Toplumsal Paradigma'sının temelini oluşturmuştur. Onlar, kendilerini doğanın bir parçası olarak düşünmüşlerdir. "Onların doğa kavramsallaştırması, kutsal ruhlar tarafından yönetilen vahşi doğa, balta girmemiş ormanlar ve otlaklardan oluşan yaşayan bir doğadır".

Tarımcı Toplular

İnsanoğlu, bitkileri besin kaynağı olarak yetiştirmeyi ve hayvanları evcilleştirmeyi yaklaşık 10.000 yıl kadar önce öğrenmiştir. Tarımcı toplumların ileri aşamasında, sulama, gübreleme ve insan emeğinin organizasyonu, tarımsal üretimi büyük ölçüde arttırmıştır. Evcilleştirilmiş hayvanların çektiği metal pulluk gibi, zamanına göre ileri tarımsal teknolojiler, tarımsal üretimin hızla artmasına ve toplumsal yapı ve organizasyonun kökten bir şekilde değişmesine yol açacak değişiklikler çok önemli bir dönüm noktasını oluşturmuştur. İş bölümü, toplumsal yaşantıda daha önemli bir hale gelmiş ve köylülük, temel üretim gücü olarak ortaya çıkmıştır. Buna ek olarak, zanaatkarlık, tarımsal araç-gerecin üreticileri ve yönetici sınıf, üretim ve artı değer organizasyonunu gerçekleştiren sınıflar olarak ortaya çıkmışlardır. Buna karşın, tarımcı toplumda nüfusun %90'dan fazlasını üretici köylüler oluştururken %10'dan azını yönetici ve bağdaşık zümre oluşturuyordu

Tarımcı toplumlar ile avcı-toplayıcı toplumlar arasındaki temel farklar toplumsal eşitsizlik ve doğal çevrenin ve doğal işleyişin yönlendirilmesi ve sömürülmesi noktasında ortaya çıkar. Feodalizmin söz konusu olduğu tarımcı toplumlarda, yönetici sınıflar (Lordlar ve toprak aristokrasisi) köylülerin ürettiği artı değeri toplar ve yönetirlerdi. Bu artı değer birikimi, yönetici sınıflar ile üretici güçler arasında büyük bir eşitsizliğin ortaya çıkmasına yol açmıştır. Doğal çevrenin kullanımı açısından, doğal işleyişin yönlendirilmesi, doğal kaynakların kullanımı ve doğanın tarımsal üretim için aşırı kullanımı, tarımcı toplumların temel ayırıcı özellikleridir.

Toplumsal ve çevresel yönlendirme ve sömürü, tarımcı toplumların yükselişlerinin nedeni olduğu gibi, çöküşlerinin de nedenini oluşturmuştur. Çevresel kaynakların aşırı kullanımı ve sömürülmesi, sonuç olarak, uzun vadede tarımsal üretimi düşürürken, köylülüğün sosyo-ekonomik sömürüsü ve köylü ayaklanmaları ile sonuçlanmıştır. Buna ilişkin Harper (1996:4), aşağıdaki örneği verir. Orta Amerika'daki Aşağı Maya toplumu, tarım alanları açmak için ormanları yok etmiş, ormanların yok olması erozyona, erozyon da tarım alanlarının yok olmasına yol açmıştır. Tarım alanlarının yok olması ise açlık ve Aşağı Maya Uygarlığı'nın tamamıyla yok olması ile sonuçlanmıştır.

Endüstriyel Toplular

Endüstriyel toplumda, toplum ile doğal çevresi arasındaki ilişkileri anlayabilmek için, endüstriyel toplumların ortaya çıkış sürecini ve bu süreçteki tarihsel, toplumsal, siyasi ve ekonomik oluşumları izlemek ve irdelemek gerekmektedir. Çünkü, endüstriyel toplumda ortaya çıkan çevre sorunları ve bu sorunların sonucu ortaya çıkan çevre-toplum ilişkileri, söz konusu oluşumlar ile yakından ilgilidir. Endüstrileşme, üç yüz yıl kadar önce Batı Avrupa'da ortaya çıkmış olan bir olgudur. Endüstrileşme, İngiltere'de tekstil endüstrisinin keşfedilmesi gibi, bazı anahtar buluşlara dayanır. Buhar makinesinin keşfi, elektrik enerjisi, hidroelektrik enerji ve petrolün enerji kaynağı olarak kullanımının da endüstrileşmeye önemli katkıları olmuştur.

Yeni üretim teknolojilerinin icadı ve üretim artışı sonucu ortaya çıkan artı ürünün biriktirilmesi ve organizasyonunu sağlamak, daha merkezi, hiyerarşik ve karmaşık örgütlenmelerin oluşturulmasını gerekli kılmıştır.

Kentleşmenin artması ekonomik ve politik bürokratikleşme ile at başı gitmiştir.

Üretimin organizasyonu ve artı değer dağıtımı, yeni bir bürokratik organizasyonun ortaya çıkmasını gerektirmiştir: Ulus-devlet. Ulus-devlet, endüstriyel toplumun, en büyük, en etkili, en karmaşık ve en baskıcı organizasyonudur. Ulus-devlet sadece üretimin ve artı değer dağıtımını organize etmez, bunun yanında toplumun günlük yaşantısına da en ince ayrıntısına kadar müdahale etmeye çalışır. Ulus-devlet, burjuvazi ile işçi sınıfı arasında eşitsiz ve adaletsiz bölüşümün sürekliliğini de sağlar.

Endüstriyel toplumun insan-çevre ilişkisindeki yaşamsal değişimin temelini, ucuz fosil yakıtların endüstriyel üretimde kullanılması oluşturur. Fosil yakıt kullanımı, doğal kaynakların daha yaygın ve yoğun olarak sömürülmesine, daha fazla ve yaygın kirliliğe ve daha büyük çevresel felaketlere yol açmıştır. Fosil yakıt kullanımının bazı önemli sonuçları arasında su ve hava kirliliği, asit yağmurları ve küresel ısınma sayılabilir.

Harper, endüstriyel toplumun Egemen Toplumsal Paradigması'nı şöyle tanımlamıştır: "...eğer tarımcı toplumun çevre kavramsallaştırması insan tarafından üretilmiş ve belirlenmiş bir bahçe ise, endüstriyel toplumun çevre kavramsallaştırması bunun kökten bir biçimde yaygınlaştırılmış halidir"

Endüstriyel toplumda çevre-toplum ilişkilerinin düşünsel ve felsefi temelleri incelendiğinde; endüstrileşmenin doğal kaynakları sınırsızca kullanımı düşüncesi ve doğal kaynakların insan refahı için sınırsızca kullanılabilirliği varsayımının temelleri Batı Avrupa'da ortaya çıkmış olan Aydınlanma Düşüncesi ve Pozitivizme dayanmaktadır. Bu bağlamda endüstriyel toplumun Egemen Toplumsal Paradigması'nın beş temel özelliği şu şekilde ifade edilebilir.

- Doğanın kendisi açısından değerinin küçümsenmesi varsayımı: Doğal çevre, mal üretimi için kaynak oluşturduğu anlamda değerlidir; insan, endüstriyel üretim için çevreyi egemenliği altına alır; ekonomik büyüme, çevrenin korunmasından daha önemlidir.
- Sadece yakın çevrede bulunanlara değer atfedilmesi: İnsanın dışındaki diğer canlı türleri insan ihtiyaçları için sömürülebilir, insanlar sadece kendilerini yaşamın merkezine koyarak kendileri dışındaki diğer insanlara daha az özen gösterirler. Bugünün kuşaklarına, geleceğin kuşaklarından daha fazla özen gösterilir.
- Zenginliğin çoklaştırılmasının önemli olduğu ve bunun için gerekli olan risklerin alınabileceği yolundaki varsayım: Bilim ve ileri teknoloji yararlıdır, endüstrileşmenin ortaya çıkardığı riskleri bertaraf edici düzenlemeleri yapmak ve gerekli önlemleri almak yerine, bu düzenlemelerin ve önlemlerin serbest pazar ekonomisi ilişkileri içinde alınması beklenmelidir. Çünkü, çevresel ve toplumsal riskler, çoğu zaman, bireylerden kaynaklanır.
- Büyümenin fiziksel (gerçek) sınırları olmadığına ilişkin varsayım: Ekonomik, teknolojik ve bilimsel olarak büyümenin sınırları yoktur. Kaynak yetersizliği ve nüfus artışı gibi sorunlar, insanın teknolojik buluş yeteneği sayesinde aşılabilir.
- Modern toplum, modern kültür ve modern politikanın genel olarak iyi olduğuna ilişkin varsayım: İnsanlar tarafından doğaya ciddi bir zarar verilmez. Rekabet ortamının ve demokrasinin birçok toplumsal ve çevresel sorunu çözeceğine inanılır. Ayrıca, büyük ölçekli organizasyonların hiyerarşilerin ve uzmanlık bilgisinin önemine vurgu yapılarak bu yapıların düzenleyici olduğuna inanılır. Mülkiyet ve üretim araçlarının kontrolünün yaygınlaştırılmasına, karmaşık ve hızlı bir yaşam biçimine vurgu yapılır.

ÇEVRECİLİĞİN TARİHSEL ARKA PLANI VE GÜNÜMÜZDE ALDIĞI GÖRÜNÜM (GENELDEĞERLENDİRİLME)

Çevre-toplum ilişkileri, genel tarihsel bir perspektiften değerlendirildiğinde, doğal çevrenin insanoglu tarafından sömürülmesinin endüstriyel toplumda en üst düzeye çıktığı söylenebilir.

İnsanlar arasında ve insan ile çevre arasında ilk sömürü ilişkisi, tarımcı toplumlar zamanında kurulmuştur.

Yaygın ve yoğun tarımsal üretim, doğal şartların değişmesini, toprak ve suyun yapısının değişmesini ve ormanların tarım alanlarına dönüştürülmesini gerekli kılmıştır.

En üst düzeye ulaşmış olan insanın insan tarafından ve doğanın insan tarafından sömürülmesi veya toplumsal yaşantıdaki derin kriz, toplumsal tarihte yeni bir dönemin başlangıcını ifade edilmektedir. Bunun yanında Beck (1992), Eder (1996), Giddens (1990, 1991) ve Inglehart (1995b) gibi bazı düşünürler, endüstriyel toplumdaki bu yeni aşamayı geç modernizm ya da postmodernizm olarak adlandırmışlardır. Söz konusu düşünürlerin ortaya attığı düşüncelerin ortak yanı, geç modernite ya da postmodernizmin, endüstrileşmeye ve modernleşmeye karşı alternatif bir paradigma ortaya koymakta olduğudur. Çevresel değerlerin dikkate alınması, bu yeni dönemin önemli bir özelliğidir. Postmodernizm çağının çevresel temeli "doğaya dönüş olgusu" olarak özetlenebilir ve bu görüş, doğa merkezli dünya görüşü olarak adlandırılabilir.

Postmodern düşünce, postmodern şartların gerçek bir çevreci düşünce ile birlikte modernite düşüncesine gerçek bir alternatif oluşturabileceğini öne sürer.

Çevre-toplum ilişkilerinin tarihsel arka planı, özellikle modern toplumda aldığı biçim bu bölümün ana konusunu oluşturmuştur. Çevrecilik ve çevre-toplum ilişkilerinin küreselleşme ile birlikte aldığı biçim, özellikle çevre sorunlarının küreselleşmesi bağlamında ele alınmıştır.

Bu Özetin tamamını,Çıkmış Sorularını,Deneme Sorularını adresinize gönderiyoruz!...

Tıklayınız

<https://www.kolaysinavlar.com/cevre-sosyolojisi-ady212u?search=SOS321U>